

CATALANEN NEMEN HEFT IN EIGEN HANDEN

Ondanks alle moeilijkheden (zie ook pagina 16) blijven Catalanen niet bij de pakken zitten. Onderstaand verslag illustreert hoe ze van de nood een deugd maken.

› Dit is het verhaal van hoe de inwoners van Alcoletge, een klein dorp in het westen van Catalonië, in confrontatie met COVID-19 reageerden op het tekort aan mondmaskers. Hun belevenissen vormen geen uitzondering. Het is een van de vele initiatieven, waar talloze mensen en groepingen uit verschillende dorpen van Catalonië hebben geprobeerd om de effecten te bestrijden die dit vervloekte virus heeft veroorzaakt.

Het dorp Alcoletge telt 3500 inwoners. De bevolking heeft er de afgelopen jaren een eigen identiteit gecreëerd. Die is ontsproten uit identificeerbare en unieke kenmerken, die hun oorsprong vinden in aspecten die verband houden met zijn geschiedenis, cultuur en sociaaleconomisch profiel. Het dorp heeft ook synergieën gemaakt met nabijgelegen dorpen, maar vooral met de provinciehoofdstad Lleida.

Een interessant feit weerspiegelt deze eigenaardigheid: sinds mei 2019 wordt de gemeente bestuurd door een groep mensen die niet behoren tot een van de grote politieke partijen van Spanje of Catalonië. Bij de jongste gemeenteraadsverkiezingen besloot een groep mensen om met een onafhankelijke gemeentelijke lijst op te komen, onder de paraplu van een nieuwe opkomende politieke beweging die strijdt voor een politieke vernieuwing van het gevestigde politieke kader, de zogenaamde 'Primaries Catalonia'. Deze groep behaalde de absolute meerderheid, wat aantoonde dat er altijd opties zijn om het anders te doen en succes te bereiken. Grote veranderingen beginnen vaak klein. Zo startte in 2009 in de gemeente Arenys de Munt het eerste referendum voor onafhankelijkheid. Om jullie wat meer achtergrond te geven, zou ik nog willen vermelden dat landbouw en diensten de belangrijkste economische sectoren van het dorp zijn. Wat de landbouw betreft, zijn de belangrijkste gewassen fruitbomen, met name peren- en appelbomen. In de dienstensector staat vooral voedselvoorziening centraal. Maar terug naar ons verhaal dat aantoonde dat wanneer de burgers zichzelf organiseren, ze niet te stoppen zijn.

Geconfronteerd met het gebrek aan mondmaskers in Alcoletge besluit Teresa die thuis zelf te maken, om ze uit te delen aan iedereen die ze nodig heeft. Terwijl ze aan het naaien gaat, krijgt ze een briljant idee. Als zij thuis maskers kan maken, kunnen andere mensen misschien hetzelfde doen. Met dit eenvoudig idee trekt ze naar het gemeentehuis.

Zo gezegd zo gedaan, de schepen van Welzijn en Gezondheid pakt het idee meteen op. Ze beginnen te werken en te bestuderen hoe ze het project kunnen concretiseren. Ze hebben een patroon nodig voor de maskers, dik katoenen materiaal, iemand die de gezichtsmaskers kan steriliseren, elastische banden, enz. Het patroon bleek eenvoudig. Een kleine zoektocht op het internet volstond. Dit gecombineerd met de aanbevelingen van Teresa, maakte dat ze snel een lokaal model konden voorleggen.

Daarnaast waren ook grondstoffen nodig. Materiaal vinden in een stilgelegd land is niet zo makkelijk. De stoffen en elastische banden moesten aan bepaalde eigenschappen voldoen. Maar het gerucht begon zich te verspreiden en mensen begonnen rond te bellen: bedrijven, individuen, een vriend van een vriend die mogelijk iemand kent die het materiaal heeft ... Je moet creatief zijn als je de hele dag binnen moet blijven.

Niet alles liep op wieltjes maar ze kregen na verloop van tijd informatie over twee kleine lokale bedrijven. Beiden hadden het materiaal dat we nodig hadden. De firma's boden het materiaal gratis aan. Bovendien spraken ze af om alles op maat vooraf te knippen en de nodige pakketten voor te bereiden voor de mensen die de gezichtsmaskers zouden naaien.

Tegelijkertijd nam de eigenaar van een winkelje in Alcoletge contact op met een leverancier die elastische banden kon leveren. Ook die werden gratis verstrekt.

Vervolgens moesten ze vrijwilligers vinden om de gezichtsmaskers te naaien. In enkele dagen tijd boden meer dan dertig dorps-

Teresa met een zelfgemaakt masker.

bewoners hun expertise aan om thuis gezichtsmaskers te maken. Eén voor één werden de postadressen van dit kleine legertje vrijwilligers toegevoegd aan een lijst die nodig is om de pakketten te verspreiden. Bij de distributie moest er rekening mee worden gehouden dat iedereen thuis opgesloten zat en dat het contact tussen mensen moest worden vermeden. Daarom zou de gemeentelijke stadswacht de pakketten ronddragen. Hij verzamelde ook de afgewerkte gezichtsmaskers en stockeerde ze. Uiteindelijk zou hij de gezichtsmaskers ook afleveren aan degenen die ze nodig hebben. Om deze lokale keten te voltooien was er tot slot iemand nodig die de gezichtsmaskers kon steriliseren (desinfecteren en reinigen op hoge temperatuur). Na verschillende contacten stemde een stomerij in Lleida ermee in om dit deel van het werk te doen. Ook hier accepteerden ze geen enkele vorm van betaling om dit te doen.

In nood kent men zijn vrienden en beter een goede buur dan een verre vriend. Twee spreekwoorden die hier van tel zijn. Dit eenvoudige verhaal vertelt hoe een kleine Catalaanse gemeenschap er in moeilijke omstandigheden op zeer korte tijd al in slaagde om meer dan 2000 mondmaskers te produceren. Dit met de solidariteit en de betrokkenheid van de mensen, wat nogmaals aantoonde dat zelfbewustzijn en emancipatie in de brede zin van het woord basisinstrument zijn om te groeien en stappen vooruit te zetten als gemeenschap. Een voorbeeld dat navolging verdient.

Oscar Flores Alarcia, eerste schepen van Alcoletge en Anna Arqué, woordvoerder ICEC Catalaanse landen.